

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie ze skargi S. O.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Białymstoku w sprawie o sygn. I AS 2/24,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 3 lipca 2024 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 9 kwietnia 2024 r. skarżący – S. O. wniósł bezpośrednio do Sądu Najwyższego skargę na przewlekłość postępowania w sprawie o sygn. akt I AS 2/24. Zarządzeniem z 17 kwietnia 2024 r. oryginał tej skargi został przekazany Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku celem nadania jej prawidłowego biegu. Zarządzeniem z 6 czerwca 2024 r. Sąd Apelacyjny przedstawił przedmiotową skargę Sądowi Najwyższemu. Skarżący wniósł o stwierdzenie przewlekłości postępowania wywołanego jego uprzednią skargą na przewlekłość postępowania w sprawie IX Ca 1412/23 zawisłą przed Sądem Okręgowym w Olsztynie, która to skarga została odrzucona postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 14 marca 2024 r., sygn. akt I AS 2/24, z przyczyn formalnych.

W uzasadnieniu skargi skarżący podniósł, że postępowanie w jego sprawie jest „umyślnie i systemowo” przewlekane, a także zarzucił Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku, że jego pierwsza skarga o naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, w postępowaniu przed tym Sądem, nie została merytorycznie rozpoznana.

Skarżący wniósł o stwierdzenie przewlekłości przedmiotowego postępowania, którego dopuściły się: Sąd Rejonowy w Bartoszycach, Sąd Okręgowy w Olsztynie oraz Sąd Apelacyjny w Białymstoku. Ponadto skarżący, w dniu 25 kwietnia 2024 r., to jest już w toku przedmiotowego postępowania ze skargi na przewlekłość, wniósł do Sądu Najwyższego pismo zatytułowane: „Wyrażenie stanowiska procesowego skarżącego wobec przekazania skargi do jej rozpoznania Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych”, w którym wyraził swoją dezaprobatę wobec zarządzenia Przewodniczącego Wydziału I tej Izby o zarejestrowaniu jego sprawy w repertorium I NSP pod numerem 131/24 z dniem 11 kwietnia 2024 r., domagając się przekazania jej do Izby Cywilnej Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu skarżący podważył status prawno-ustrojowy Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego oraz wyraził niesprecyzowaną obawę odnośnie do dopuszczalności drogi sądowej w jego sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga S. O. nie odniosła skutku.

Artykuł 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), zawiera zamknięty katalog postępowań, w których określonym podmiotom przysługuje uprawnienie do wniesienia skargi na przewlekłość (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 listopada 2018 r., I NSP 39/18; 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11; 29 października 2009 r., KSP 18/09). W konsekwencji, w postępowaniach innych niż wymienione w katalogu określonym w art. 3 tej ustawy,

skarga na przewlekłość nie przysługuje. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w katalogu tym nie zostało wyszczególnione postępowanie wywołane skargą na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Jak stwierdzono bowiem w orzecznictwie Sądu Najwyższego postępowanie ze skargi na przewlekłość nie jest samodzielny postępowaniem (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04), ma ono charakter incydentalny, wypadkowy, a jego istotą jest wyłącznie kontrola sprawności toczącego się postępowania głównego i przeciwdziałanie istniejącej przewlekłości. Tymczasem z treści wniesionej skargi wynika, że dotyczy ona postępowania wywołanego skargą na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Białymstoku (I AS 2/24), w efekcie, którego uprzednia skarga S. O. została postanowieniem tego Sądu z 14 marca 2024 r. odrzucona. Skoro zaś ustawodawca w postępowaniu tego rodzaju nie przewidział możliwości wniesienia skargi na przewlekłość, skarga ta jest niedopuszczalna i jako taka podlega odrzuceniu.

Odnosnie do pisma skarżącego z 25 kwietnia 2024 r., o którym mowa wyżej, należało pozostawić je bez dalszego biegu. Wprawdzie skarżący dochował terminu, określonego zarządzeniem z 10 maja 2024 r., to jednak w piśmie z 20 maja tego roku nadal nie przedstawił jakiegokolwiek wyводу odnośnie do sprecyzowania uprzednio sformułowanego żądania oraz nie zaprezentował żadnej argumentacji mającej przekonywująco dowieść jego twierdzeniom.

Nie odniosły również skutku dodatkowe wnioski skarżącego sformułowane w powyższym piśmie z 20 maja 2024 r., to jest w zakresie żądania rozpoznania jego skargi z już uprzednio wniesionymi, jak też ze skargami na przewlekłość, które będą ewentualnie wniesione następnie „w najbliższym czasie”, a ponadto wniosek skarżącego o rozpoznanie tychże skarg na rozprawie z jego osobistym udziałem lub z udziałem ustanowionego przezeń pełnomocnika. Uszła, bowiem, uwagi skarżącego okoliczność, iż jego skargi na przewlekłość postępowania są zasadniczo tożsame merytorycznie, natomiast, postulowany przezeń zabieg techniczny odnośnie do połączenia skarg przyszłych do wspólnego rozpoznania jest bezprzedmiotowy już z tej przyczyny, że skargi takie w ogóle nie zostały

wniesione, gdyż, jak sam skarżący przyznał zamierza je wnieść „w najbliższym czasie”.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. W konsekwencji, zgodnie z art. 397 § 1 k.p.c., który znajduje zastosowanie odpowiednio w postępowaniu ze skargi na przewlekłość, zażalenie rozpoznawane jest na posiedzeniu niejawnym. Jednocześnie Sąd Najwyższy nie dostrzegł w sprawie podstaw do skierowania jej na posiedzenie jawne, w szczególności nie przemawiał za tym interes społeczny lub charakter występujących w niej zagadnień prawnych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji.

[SOP]

(r.g.)